

П'ЯТНИЦЯ

Це як гра в пляшечку, тільки без пляшки. Я добре знаю, як усе скінчиться. Уявна пляшка запаморочливо крутитиметься між нами, аж доки зрештою зупиниться на мені.

Шері не хоче брати все у свої руки. Вона каже, що не надто вправна в цьому (хоча пробувала лише двічі). Стверджує, що їй не подобається, як на неї дивляться люди.

Ембер і чути про це не хоче. Але, оскільки машина й права є тільки в неї, вона заявляє, що й так зробила внесок, погодившись нас відвезти. «Я — капітанка порома, — говорить вона. — Я керую цим п'яним судном, тому без мене». Загалом Ембер не подобається пити. Пригадую, як вона скуштувала алкоголь. Спершу все, здавалося, було нормально: вона хихотіла разом з нами в кімнаті Крістен, поки ми передавали одна одній стаканчики з м'ятним лікером, але потім її знудило просто на коліна. Нам довелося роздягати її та затягувати в душ, і я зголосилася залізти разом з Ембер, щоб простежити, аби вона не впала. Я вимивала шматочки блювотиння з кінчиків її довгого волосся, поки вона ридала. Добре, що мама Крістен ночувала тоді у свого хлопця. Ми знайшли лікер на найвищій полиці кухонної шафки; пляшку вкривав товстий шар пилу. Пахнув напій як цукерки, тож ми

вирішили скуштувати. Нам було по тринадцять — а яка дитина відмовиться від солодкого? Хай там як, для Ембер то був перший і останній раз.

Крістен притулилася до дверцят машини. Два хвостики з червоними бантиками розвіваються на вітрі, що задуває в напіввідчинене вікно.

— Белло, ти це зроби, — каже вона, помахуючи вейпом. — Тобі найкраще вдається. Тобі на все начхати.

— Який жах, — бурмоче Ембер. — Це справді гидко.

— Увесь цей світ гидкий, якщо подумати, — відказує Крістен. — Кому яке діло?

Я зітхаю, сидячи на задньому сидінні поруч із Шері.

Пляшка зупинилася на мені. Те, що тільки-но сказала Крістен, я в різних варіаціях вислуховую щодня:

«Белло, ти це зроби».

«Белло, скажи сестрі, щоб відклала планшет і йшла вечеряти».

«Белло, скажи батькові, що він знову запізнюється з чеком».

«Белло, дізнайся, чи той хлопець вважає мене гарячою».

«Белло, я не читала книжки. Розкажи сюжет, щоб я написала цей клятий твір».

«Белло, Белло, Белло».

Заплющую очі. Хочеться побути на самоті, але після того, що сталося з Діланом, друзі постійно приглядають за мною. І я знаю, що маю бути вдячна, але часом мені дуже потрібні тиша й спокій. Жодного звуку, нічого. Просто... нічого.

Іноді здається, ніби я живу в гральному автоматі; ніби я — подряпана кулька, яка літає з одного кутка в інший під спалахи вогнів й оглушливий дзенькіт. І я ніколи не зможу зупинити гру, бо я *і є* гра.

Ембер зупиняється на узбіччі за квартал від крамниці. Дві червоні літери на вивісці згасли, тож тепер там написано «П'яна М_ія».

«П'яна Магія». Однак деякі старшаки і справді називають її п'яною Мією: «Ми з п'яною Мією вчора добряче розважилися». Одразу стає зрозуміло, чому в них мішки під очима й смердить з рота, проте всім навколо байдуже на їхнє похмілля. Правда в тому, що нікого не обходить, чим займаються хлопці. Прискіпуються тільки до дівчат.

Усі в автівці принишкли, очікуючи на моє рішення.

Я, як завжди, відтягую момент ще на кілька хвилин. Це наш ритуал. Він ніколи не змінюється.

Коли Крістен за кермом, вона каже, що вже й так зробила достатньо. Коли Ембер не за кермом — відмазується, що їй некомфортно і що вона не п'є, — і всі їй пробачають. Шері більше цього не робить, бо колись гидкий тип схопив її за кишеню худі й порвав його. І так по колу, як у грі в пляшечку. І байдуже, у що ми граємо: у нашій алкогольній рулетці жереб завжди випадає мені.

Випадає мені, бо вони знають, що я це зроблю.

Белла завжди за будь-яку авантюру. Белла візьме це на себе. Белла на цьому знається. Белла не підведе. Белло, ну ж бо!

Крістен і Шері простягають мені гроші, і я чую їхнє дихання. Ембер дивиться кудись ліворуч, у темряву за вікном з боку водія, тож мені не видно її очей у дзеркалі заднього огляду. Думаю, вона зла, але вголос цього не скаже.

«Гаразд, — думаю я. — Гаразд, боягузки». Вихопляю з їхніх рук теплі зім'яті купюри.

«Белло, — читаю в їхніх очах. — Белло, ти найкраща».

Насправді я не найкраща. Я найгірша. Але це неважливо. Зараз я хочу одного — притупити біль. Гострий біль, яко-

го ніхто не бачить. Він ріже мою душу, змушуючи її кривавити.

Відчиняю дверцята й виходжу.

Є правила, яких треба дотримуватися; речі, які треба пам'ятати.

Наприклад, що спершу треба почекати, але не надто довго й не надто близько до крамниці, інакше хтось щось запідозрить. Як-от літня жінка в «лексусі», яка заїжджає до магазину нібито лише по холодний чай і льодяники, — такі дами жахливо осудливі. Їх варто уникати, хоча вони й самі виходять з вином у поліетиленових пакетах, яке, мабуть, випивають за пару годин. *Ну справді.* Вони долають кілометри до цього нікчемного алкомаркету в цьому нікчемному районі, щоб тільки їхні знайомі не побачили, як вони скуповують вино у *своєму* районі. Бо вони *багато* п'ють і не хочуть, щоб хтось знав, скільки саме. А ще всередину завжди прямує якийсь старий у костюмі й насуплено дивиться на дівчину на тротуарі (тобто на мене), яка вдає, ніби перевіряє телефон. «Тобі щось потрібно? — може озватися лисоголовий. — Ти загубилася?» Хоча насправді запитує не для того, щоб допомогти. Про це неважко здогадатися, бо такі чоловіки завжди оглядають тебе з ніг до голови. Їх не можна вибирати. Такі типи захочуть провести тебе назад до авто, щоб «переконатися, що ти в безпеці», подивитися на твоїх друзів, і поводитимуться як збоченці. У них, мабуть, є доньки, і ці мерзотники повмирали б, якби дізналися, що ті теж виробляють таке саме. А ми всі чийсь доньки.

Вибирати треба обережно. Якщо вирішиш звернутися до жінки, то мусиш вибрати якусь розкуйовджену й незграбну (у фланелевій сорочці, з цигарками в кишені, у шльопанцях), тоді одразу зрозуміло: їй начхати. Передаючи пакет, вона ли-

ше може бовкнути щось на кшталт: «Обережно з вечіркою. Не вскочте в халепу».

Це може бути хлопець років двадцяти, але не надто крутий і не надто доглянутий — можливо, трохи самотній на вигляд (окуляри, заклеєні скотчем, футболка з незрозумілою культурною відсилкою, брудні кросівки). Але він не повинен дійти висновку, що ти погодишся повернутися з ним до машини чи дати свій номер. І не можна розмовляти з ним задовго, інакше це може перетворитися на справжнє непорозуміння. Одного разу так і сталося, і скінчилося тим, що Крістен буквально *защемила* пальці хлопця у вікні автомобіля, коли розлючено його підіймала. Хлопець обзивав нас останніми словами, а Ембер натиснула на газ. Ми істерично верещали, голоси злилися в одну високу ноту, але вже незабаром, сп'янілі (окрім Ембер, звісно), несамовито реготали. У цьому й полягає одна з приємних фішок алкоголю: коли ти напідпитку, світ навколо набуває зовсім інших барв.

Це може бути й погано, але я намагаюся триматися подалі від негативних речей і думок. Наприклад, від усього, що стосується Ділана. Світ навколо нього справді набував нових барв, але не в хорошому сенсі. Ту ніч, коли ми з ним познайомилися, Крістен називає початком «вкрай невдалого публічного падіння Белли».

Одним словом, потрібен хтось, кому начхати. Хтось, хто має свої причини навідатися до магазину. Хто навіть оком не моргне — просто вислухає, візьме гроші, повернеться з пакетами, віддасть вам ваш, забере решту й повернеться до машини чи попростує тротуаром у темряву, навіть не попрощавшись чи не запитавши, де ви святкуєте, чи не попросивши бути обережними, бо на них чекають власні плани. Вам треба вираховувати тих, хто точно прийшов по алкоголь, кому він

потрібен *тут і зараз*, як і вам, і хто не проти отримати додаткову десятку за клопоти.

Треба зробити все швидко й чисто. Без зайвих слів. Я багато чого навчилася з тих кількох разів, коли робила це з Діланом.

«Гей, купиш мені пляшку горілки? Решту можеш залишити собі».

Тут потрібен чоловік. Середніх років, зі скуйовдженим волоссям, у бейсболці, футболці з рок-гуртом під спортивною курткою, який човгає в низьких конверсах і смердить цигарками. Схожий на одного з батькових друзів: колись був у гурті «чи типу того» і тепер уже не в колі крутих. Колись думав, що стане рок-зіркою, а тепер прикутий до офісної кабінки — мрії розтрошені й розвіяні у вихорі екселівських таблиць. Усе його життя крутиться навколо цієї крамниці.

Стоячи на тротуарі, я нервово воруху пальцями ніг і вдаю, ніби гортаю щось у телефоні. Щокілька секунд крадькома підводжу погляд, намагаючись оцінити ситуацію. Відверто кажучи, мене ця справа не обтяжує, бо знаю: невдовзі почуватимуся краще. На дні душі навіть виникає приємне хвилювання.

Аж раптом я бачу його.

Я навіть не сумніваюся: він це зробить. Цьому типові точно байдуже. Очі прикуті до тротуару; йому однаково, гаряча я чи ні. Хлопцю взагалі на мене начхати. У нього та сама мета, що й у мене, — напитися.

Щойно він проходить повз, я озиваюся:

— Гей, купите мені горілки? Решту можете залишити собі, — при цьому слідкую, щоб голос звучав спокійно, а обличчя залишалося безпристрасним. — Пів літра. Не маленьку пляшечку.

Хлопець не витріщається, не розглядає з ніг до голови, як старі в костюмах. У нього вдосталь своїх справ.

Він на мить зупиняється. Киває. Відтак простягає за грошима шорстку, замазану чорнилом руку:

— Так, звісно.

А тоді настає момент, коли серце калатає, а чоло вкривається потом. Чи не помчить хлопець, купивши спиртне, у протилежний бік? Я ж його не наздожену. Чи не пройде повз, зловісно посміхаючись; чи не кине: «Дурне дитя», постукуючи по пакетах? Бо таке вже траплялося кілька разів.

Я слідкую за хлопцем крізь ґратчасті вікна магазину. Він проходить повз стелажі з чипсами й ізотоніками, холодильники з пивом, алкогольний відділ... Підійшовши до прилавка, каже щось касиру, тоді киває, пляшки пакують, а моє серце й досі мало не вискакує з грудей і долоні трохи спітніли.

Пишу Крістен: «Усе гаразд».

Вона відповідає: «Героїня».

Лунає лагідне дзінь-дзінь. Хлопець виходить із крамниці й крокує до дальнього краю паркмайданчика, де я чекаю, причаївшись за кущем.

В одній його руці пакет, у другій — ящик пива, а з кишені куртки визирає ізотонік.

— Будьмо! — лише кидає він і човгає геть тротуаром.

Коли повертаюся в машину, Крістен і Шері радісно вигукують, а Ембер мовчить.

— Белло! — кричать вони. — Белло, ти наша королева!

— Я перша, — заявляю, відкриваючи пляшку, і наливаю в напівпорожній спрайт стільки, скільки, на мою думку, можу собі дозволити.

Я завжди перша.